

Chợ

» Tác giả: **Phạm Ngọc Cảnh Nam**

Sáu giờ chiều, chợ còn đông. Nhưng Lý đã thu dọn sạch gian hàng của mình. Hắn kê một cái bàn vuông choán gần hết lối đi, rồi đặt cái Tivi Samsung 21 inch lên, mở công tắc bắt đài Đà Nẵng. Xong, hắn xách gàu ra giếng múc về đổ đầy hai xô nước to đặt ngay trước sạp hàng.

- Rót, Rơi, Lượm, Được đâu? Lại tắm đi! - Hắn hét tướng lên.

Bốn đứa bé mặt mày lem luot chẳng biết từ xó xỉnh nào lập tức chạy tới. Thằng cu Rót lớn nhất, năm nay mười tuổi, to con và lõi đời. Em nó là cu Rơi, tám tuổi, mặt găm găm chẳng khi nào cười. Kế đến là con bé Lượm lên bốn, cu Được hai mươi tháng. Hai đứa nhỏ này trần truồng như nhộng. Bọn chúng xúm lại, té nước vào nhau la chí choé.

Trên cái sạp hàng trống trơn, mâm cơm đã được dọn ra. Vợ Lý ngồi chống cằm xem Tivi chờ lũ con cùng ăn. Hai gã đàn ông từ cổng chợ chậm rãi đi vào, cười cười ngó Lý rồi leo lên sạp ngồi xếp bằng, đôi mắt nhìn nhau một cách điềm nhiên. Gã mập ú áo không cài cúc, phơi cái bụng xệ với chiếc quần đùi tụt sâu dưới rốn, mặt căng thịt bóng nhẫy. Gã kia trẻ hơn, gầy nhom xanh mét như bị bệnh đau gan. Đó là hai bạn nhậu của Lý. Chiều nào cũng đến, rất đúng giờ.

- Rơi, Rót, Lượm ! - Lại cái giọng ồm ồm của Lý quát lên.

Ba đứa bé lập tức có mặt, đứng thẳng người theo kiểu nhà binh chờ lệnh. Thằng cu Rơi được sai đi mua rượu, cu Rót mua môi, bé Lượm mua nước đá. Một chiếc chiếu nhỏ nhàu nát trải ra ở góc sạp để dọn mâm nhậu. Vợ Lý chợt quay sang nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống chiếu, tỏ vẻ khinh bỉ. Gã mập ú cười hề hề, sè bàn tay gạt bãi nước bọt ra ngoài đất rồi chùi chỗ tay ướt lên đầu. Tên gầy xanh khoái chí cười hếch hếch. Không ai nói một lời!

Bữa ăn tối của người đàn bà và bốn đứa bé diễn ra nhanh chóng. Rồi bọn trẻ tản đi chơi quanh quần trong chợ. Mẹ chúng ngồi ôm chân, khuỷu

tay tỳ trên đầu gối và bàn tay bụng lấy cảm lặt ngửa khuôn mặt lên, dán mắt vào Tivi trông hết sức đờ đẫn. Với nước da sáng mịn, khuôn mặt thanh, cằm nhỏ và mũi dọc dừa, người phụ nữ ấy đẹp như một vị thánh bị đầy ải. Bên cạnh, ba con quỷ dạ xoa đang gật gù uống rượu . . .

Chợ tan hẳn. Bóng đèn tròn lâu ngày bụi bám vàng quạch, hắt ánh sáng tù mù từ trên nóc đình chợ xuống, buồn hiu hắt. Bốn dãy sạp trống đặt song song cách đều nhau, tạo thành những lối đi hẹp hình ô bàn cờ tối tăm như những góc ngách thông nhau trong một cái hang chuột. Và những đứa con của Lý lúi lũi dạo chơi trong đó, thỉnh thoảng lại đụng đầu nhau, y hệt những con chuột cống. Chúng đi tìm nhặt của rơi sau một ngày chợ đông.

Tất cả những việc ấy đều diễn ra dưới cặp mắt cú vọ của lão Đội, người giữ chợ ban đêm ở đây. Từ sân nhà, lão bắt ghế ngồi ngó ra, vừa chăm chú làm vệ sinh bộ răng còn khá tốt của lão. Thỉnh thoảng lão lại đưa đầu que tăm lên mũi ngửi ngửi, như còn muốn thưởng thức tiếp món thịt nướng vừa mới ăn khi chiều. Sáu mươi bảy tuổi, nhưng trông lão Đội còn tráng kiện lắm. Người lão vừa tầm, đậm nét. Tay chân chắc nịch, đầy gân guốc. Mặt tròn với lớp da màu đồng cổ khá dày, và sần sùi u cục. Hai lưỡng quyền nhô cao khiến cặp mắt lúc nào cũng đỏ au của lão xéch lên một cách dữ tợn mỗi khi cười.

Bóng đêm mờ mờ in hình lão Đội ngồi lù lù giữa khoảnh sân rộng lát gạch. Thỉnh thoảng lại nghe lão chửi đồng:

- Mò tở cha nó!

Lão chửi con gái lão. Lão ở chung với con Hoà, nhưng cha với con như mặt trời mặt trăng. Cả một đời trắng hoa, rốt cục lại lão sống cô độc với đứa con gái thiên lôi này. Nó đã lấy bốn đời chồng, không thằng nào được quá hai năm. Một thằng be bét rượu, ngã lổ cống chết. Một thằng điên điên khùng khùng, bị nó tống ra khỏi cửa. Một thằng chuyên gia cạy tủ, bị nó phang toét đầu sợ quá bỏ trốn luôn. Tên thứ tư là cái gã mập ú đang ngồi nhậu với thằng Lý ngoài chợ kia. Tên hán là Tấn, năm nay bốn lăm tuổi, chẳng làm gì cả, suốt ngày đi la cà tối mịt mới về, rồi chui luôn vào giường. Hán to con dai sức, vừa lòng được con Hoà. Tuy vậy, rồi cũng đến lúc nó đập gã xuống đất, chui vào gầm giường mà ngủ. Liên tiếp nhiều đêm như vậy, rồi không thấy gã về nhà nữa. Lão Đội khắp khờ mừng thầm . . .

Đã gần tháng rồi thằng mặt heo ấy không dám về ngủ với con gái lão nữa. Nhưng chiều nào cũng thấy hán ngồi nhậu tì tì chỗ thằng Lý, khác nào muốn trêu ngươi lão Đội.

Con Hoà đi thu tiền về, cỡi chiếc cúp 81 chạy xộc vô sân. Lão Đội lên tiếng tăng hắng mấy cái. Hoà làm thỉnh đi thẳng vô nhà cất xe, rồi vào giường mở đèn lên ngồi đếm tiền. Ǻ lấy sổ ra, đánh dấu những tên còn nợ tiền lãi vay ngày hôm nay, ghi những người mới mua hàng trả góp của Ǻ, rồi thu xếp tất cả lại cho vào ngăn tủ ở đầu giường. Xong, Ǻ ngã vật người ra, dang tay dạng chân, nhắm mắt thêm thiếp.

Nhưng Hoà không ngủ. Cả tháng nay Ǻ sống cô độc. Ǻ đã chán ngấy cái thằng mặt heo ấy rồi. Tội nào hấn cũng ngồi châu rìa ở sạp thành Lỳ, chờ một nụ cười của Ǻ là vẩy đuôi chạy theo.

- Tao có dư cơm cũng không nuôi cái đồ bì thit như mày! Đồ hết “xíu quách”! Đồ liệt dương! Đi mà nhậu! . . .

Ǻ nằm lẩm bẩm một mình. Ǻ đang tìm cách tha về một gã đàn ông khác ngon lành hơn. Ǻ đã tìm thấy “đối tượng” rồi ! Đã ăn ý rồi! Giờ chỉ làm sao cho lão Đội đừng có chửi toáng lên bề làng bề chợ là được. Lão mà nổi khùng lên thì chẳng ma nào ở nổi. Cái lão già ác ôn này sống dai như đĩa . .

- Mày chán thằng Tẩn rồi hả? – Lão Đội từ ngoài sân hỏi vọng vào.

- Ừa, chán rồi!

- Có thằng nào thay chưa?

- Có . . . rồi!

Một phút im lặng trôi qua, rồi lão Đội buông một câu:

- Đồ dĩ ngựa!

Hoà cười khanh khách:

- Dĩ nhiên rồi! Con ông Đội mà!

- Mày ăn nói với cha mày vậy hả ?

- Chớ không phải sao ? Ngày xưa ông hăm hiếp biết bao nhiêu bà ? Còn mẹ tôi thì ông nhốt trong buồng, ngày đêm cưỡng hiếp, đến nỗi bà phải cắn lưỡi mấy lần. Đến chết bà vẫn còn căm thù ông . . .

Lão Đội đứng bật dậy, xô mạnh vào cánh cửa sổ phòng con Hoà đánh rầm, rồi bước mau ra cổng.

*

*

*

Một cơn gió nhẹ tạt qua. Toàn khu chợ bỗng dậy lên mùi hôi hám, tanh tưởi. Hai công nhân vệ sinh đang hì hục quét dọn. Họ gom thành một đồng rác to ở giữa sân chợ, rồi xúc lên xe bò đẩy đi. Lão Đội cầm đèn pin kiểm tra một vòng các sạp hàng, xem lại những ô khoá. Gã thối bong bóng đang giăng mừng cho lũ con ngủ trên sạp. Lão Đội bước tới.

- Bán khá không ? – Lão hỏi.

- Dạ, cũng được bác !

- Con Lài đâu ?

- Nhà cháu xem Tivi bên bà Năm.

Lão Đội bỗng cười buồn bã:

- Tụi bây thiệt là . . .

Rồi lão bỏ đi. Lão có cảm tình với cặp vợ chồng lang bạt này. Nghèo quá không sống nổi, một cặp trai gái dắt díu nhau bỏ miền Bắc vào đây. Ban ngày đứng ở các ngã tư thối bong bóng bán cho trẻ con, tối về chợ ngủ. Rồi những đứa con nối tiếp nhau ra đời. Gần mười năm trôi qua, không nhà không cửa, vậy mà vợ chồng con cái vui vẻ đầm ấm. Lão chợt nghe tim mình thắt lại, quặn đau . . .

Thấy lão đi tới, thằng Lý quay cái mặt đỏ như qua hỏi:

- Chưa ngủ hả, cha già ? Kiếm một bà cho đỡ buồn đi cha nội ơi !

Lão Đội làm thinh đi qua. Gã mập ú ngó theo cười khục khục. Vợ Lý và bốn đứa nhỏ gối lên nhau ngủ lảnh kênh. Từ ngoài cổng, một cái bóng cao lênh khênh bước vào. Lão Đội nhận ra thằng Á. Nó đi tìm chỗ ngủ. Thật ra, chẳng biết nó tên gì, chỉ thấy mỗi lần bị lũ trẻ chọc ghẹo, nó cứ thu người lại rồi phát ra một loạt âm thanh duy nhất : Á ! Á ! Á ! . . .

Lão Đội quay vào nhà. Nhà lão là một dinh cơ đồ sộ, nằm sát bên hông chợ. Ngồi trong sân, có thể nhìn bao quát cả khu. Lão lại ngồi vào chiếc ghế dựa khi này, cảm thấy nặng nề buồn bã. Lại nghe lao nhao một bầy cháu ngoại của lão đang kéo về. Bọn chúng vừa đi vừa cãi nhau ầm ĩ.

Giọng đều căng của thằng Tý vang to nhất:

- Tại cha mày “dê” má tao, má tao mới đẻ ra mày. Mày là đồ con hoang!

Tiếng thằng Sửu cũng chẳng vừa :

- Chưa bằng cha mày bị cha tao “phi” cho một chưởng, bay xuống cống chết tươi ! Ha ha ! . . . Còn cha thằng Dần nữa, cạy tú bị má tao “eng” một phát, ôm đầu chạy té cút luôn. Ha ha ! . . .Ha ha! . . .

Cả đám ré lên cười vui vẻ.

- Ê bây ! Mẹo ời ! - Tiếng thằng Dần - Tối qua tao thấy cha mày “dê” con điên ngoài chợ ! Hừm ! . . . Ặc ặc thấy ông địa luôn ! – Nó làm điệu bộ diễn tả lại.

Lão Đội chịu hết nổi. Lão đứng phắt dậy :

- Lũ cô hồn ! Quân mất dạy ! – Lão quát như sấm.

Bọn trẻ xô nhau chạy ù vô nhà, cười hích hích. Lão Đội cầm đèn pin đi ra. Cả bốn đứa đều là con của con Hoà, cháu ngoại lão. . .

*

*

*

Đêm khuya dần. Mụ già bán trứng vịt lộn giờ này mới quay về. Thấy bọn thằng Lý ngồi uống rượu, mụ ghé vào.

- Còn năm trứng, tụi bây lấy hết dùm tao nghe ? - Mụ hỏi .

- Ô kê ! Đưa đây bà già !

Mụ già đặt thúng xuống, lấy trứng đưa cho thằng Lý . Thấy ly rượu của gã mập ú mới rót còn đầy, mụ thản nhiên cầm lấy, ngửa cổ uống một hơi. Xong, mụ chùi mép lẩm bầm:

- Con Hoà nó đá mày rồi hả ? Thiệt là . . . trời trả báo cái lão trời đánh thánh đâm!

Mụ cắp thúng đi ra. Thằng Lý nắm tay mụ lại :

- Bà già, làm ly nữa !

Mụ lắc đầu cười toe toét :

- Thôi con, từ chiều tới giờ tao “đẩy” hết hai xị rồi! Về thôi, còn phải qua đồng . . . La la còm măng đô ! La lá còm măng đô ! . . .Đội ơi ! Trời trả báo cho mày ! La la còm măng đô! La lá . . .

Mụ hát nghêu ngao, rồi chệnh choạng bước ra cổng, đi về phía đầu cầu. Nhà mụ ở bên kia sông, phải qua một cánh đồng đầy ma không đầu . . .

Lão Đội đứng nấp sau gốc cây ba đậu, gần như nín thở. Khi mụ già bán trứng vịt lộn vừa khuất bóng, lão đi nhanh vào nhà. Thằng Lý thoáng thấy cái lưng to bè của lão, nhưng chẳng buồn quan tâm. Hắn hét một phát cháy da vào đùi non thằng cu Rót đang ngủ say bên cạnh. Thằng bé nẩy bật dậy như cái lò xo, ngơ ngác nhìn mọi người. Nó toan nằm xuống lại thì cha nó đã bóp chặt lấy vai đau điếng:

- Đi mua rượu, mày !

Cu Rót co rúm người lại, oằn oại thoát ra khỏi bàn tay cứng như thép của cha nó. Cặp mắt nó lơ đãng say ngủ, đang cố hết sức để nhướng lên. Nó lắc đầu liên tục như muốn làm văng ra khỏi đầu cơn buồn ngủ quái ác. Rồi nó lẳng lẳng tụt xuống đất, cầm cái chai không loạng choạng bước đi. Giữa đêm tối thăm sâu, cái bóng nhỏ nhoi xiêu vẹo của nó trông thật vô nghĩa. Ra tới cổng, thằng bé tần ngần dừng lại, tỳ tay vào cây trụ vôi, rùng mình liên tiếp vì những cơn gió lạnh từ bên sông thổi tới. Rồi, thay vì đi tới chỗ quán rượu như mọi lần, nó lại dò dẫm ra phía bờ sông . . .

*

*

*

Hơn nửa giờ rồi mà chưa thấy cu Rót về. Mẹ nó vẫn ngủ say trên sạp, áo bật cúc để lộ một khoanh ngực trần trắng muốt. Gã mập ú đang ngật ngà ngật ngưỡng, bất chợt trông thấy. Gã há hốc mồm, mặt đỏ ra, hai con mắt trố lên nhìn hau háu. Tên gầy xanh đã nằm lăn ra sạp, ngáy phì phì từ lúc nào. Trông thấy bộ mặt heo của gã mập ú, thằng Lý chợt rú lên cười sằng sặc. Rồi hắn co chân tống một đạp, gã mập ú nhào lăn xuống đất.

- Cút ! - Thằng Lý gầm lên.

Gã mập ú lồm cồm bò dậy, đưa tay dụi mắt, nhe răng cười khục khục.

Cái mặt bur của gã ửng đỏ, nung núc, bóng nhẫy như thoa mỡ. Gã khệnh khạng bước chân chữ bát đi vào đình chợ. Lý lập tức nhảy xuống đất, xóc tên gậy xanh lên vai, đem vắt ra ngoài cổng.

- Nằm đây ngủ đi cung ! - Hấn cười hô hô.

Rồi hấn trở vào leo lên sạp tắt đèn, lật ngựa vợ ra.

Lúc ấy, tại sân ga Lệ Trạch, con tàu chợ vừa đỗ lại, hụ lên một hồi còi dài xoáy vào bóng đêm.

Lão Đội ẩn mình trong bóng tối, nghe thằng Lý bật lên mấy tiếng chửi thề :

- Đù má mày ! Tao bóp chết tươi !

Lão đoán chắc là con vợ nó đang cự nự gì đó, vì bị quấy rầy giấc ngủ. Đột nhiên lão bật lên tiếng cười khô khốc. Cái thằng y chang mình ngày xưa !

Bỗng dung lão Đội cảm thấy kinh hãi. Lão quay lưng nhón chân bước đi. Lão đi thật khẽ về phía góc chợ. Lão nép vào một cái quầy gần đấy. Trong bóng tối, lão lờ mờ nhận ra thân hình bò mòng của thằng Tấn đang phủ lên người con bé điên. Vậy là thằng Dân, cháu ngoại lão nói đúng. Lão toan bỏ đi thì nghe có tiếng sột soạt ở sạp bên cạnh. Ngõ trộm cạy thùng, lão vòng qua phía bên kia. Lão rọi đèn pin, rồi khựng người sững sột. Trước mắt lão, thằng Dân đang cầm tay con Mẹo lom khom rình xem. Con Mẹo quay lại, mặt thất thần. Hai đứa nhỏ rùng rùng bỏ chạy. Con Mẹo khóc ré lên. Nó ngồi bệch xuống đất, dẫy dụa la khóc như bị ai đánh.

Thằng Tấn nghe động, phóng chạy. Gã vấp phải con Mẹo, ngã sòng soài giữa lối đi. Đang lồm cồm bò dậy, chợt nhận ra nó, gã trân trối đứng nhìn. Rồi gã tới gần, dòm sát vào mặt nó.

- Mày là con tao, phải không ? – Gã thều thào.

Bất ngờ, con Mẹo cào cả mười ngón tay để móng dài vào mặt gã.

- Đồ Tấn heo ! – Nó gào lên.

Gã mập ú bỗng ngó người ra, rồi ùng ùng phóng chạy như trông thấy quỷ. Cách đó khoảng mười bước, lão Đội đứng cười khùng khục.

*

*

*

Hai ngày trước, khi người ta khai quật một ngôi mộ tập thể nằm sâu dưới lớp bê tông, sau cái lô cốt Tây ở đầu cầu thì lão Đội biết ngay số phận của lão đã đến. Năm mươi ba bộ hài cốt không đầu được bốc lên, cho vào năm mươi ba cái quách đan bằng cật tre lót giấy hồng điều. Ngày mai, tất cả sẽ được đưa vào nghĩa trang liệt sỹ để cải táng. Các gia đình có người thân bị bọn Tây bắt dẫn về đồn rồi mất tích từ hơn ba mươi năm trước, đều đổ xô đến. Họ ngậm ngùi đứng vây quanh một đống xương người đang bốc mùi hôi hám. Những bà cụ gầy đét, nhăn nheo, thần thờ quay đi với hai hõm mắt ráo hoảnh.

Hai giờ sáng, lão Đội bật dậy đi ra phía đầu cầu. Lão đi tìm cu Rót. Những trận gió buốt xương từ ngoài sông thổi thốc vào ngực lão. Cũng những cơn gió này, bốn mươi năm về trước, lão còn nhớ rất rõ, về đêm, như đêm nay, tanh lợm máu người lẫn vào men rượu cô- nhắc. Những chiếc đầu bêu trên cọc tre được cắm thành hàng bên lối đi vào chợ.

Qua khỏi hàng cây sấu đông, bầu trời cao rộng hiện ra nhờ nhờ. Trăng lưỡi liềm treo ngay đỉnh đầu, toả ánh sáng mờ nhạt, lạnh lẽo. Dòng sông như một vực sâu đen ngòm hiện ra. Cây cầu sắt han rỉ, đổ nát nhiều mảng, dường như đang cố gượng đứng vững để giữ sỹ diện cho một thời quyền uy đã mất. Cái lô cốt trắng hếu như chiếc đầu lâu, bị đất lấp hơn phân nửa, cũng đang tìm cách ngoi lên, để sống lại cái thời tanh lợm máu người đã chìm sâu trong quên lãng. Cạnh đó, bốn bức tường trơ vơ còn sót lại của ngôi trường học được cất lên từ sau ngày giải phóng, giờ ngập sâu trong đám cỏ dại. Ngay trên nền cỏ ấy, lão Đội nhìn thấy một cái bàn thờ tạm bợ đã được đặt lên, đèn nhang cháy leo lét. Dọc theo bốn chân tường, là những chiếc quách đan bằng cật tre lót giấy hồng điều . . .

Lão Đội tần ngần dừng bước. Nơi đây đối với lão đã quá quen thuộc. Bên cạnh ngôi trường là bót Tây. Phía sau bót là cái hầm nhốt người . . . Tất cả đã từng in đậm dấu chân của lão . . . một thời làm lính Tây. . .

Một bóng người nhỏ thó đang chậm rãi lần từng bước theo bờ tường đi ra. Đến gần, lão Đội thẳng thốt nhận ra mù bán trứng vịt lộn.

- Bà . . . làm gì ở đây ? – Lão khề khàng hỏi.

Mụ già giật mình ngó lên, vẻ nghễnh ngãng dường như chưa nghe rõ. Mụ bước tới, dòm sát vào mặt lão Đội, lẩm bầm điều gì đó. Rồi mụ quay đi, chệnh choạng muốn ngã. Mụ già quá đỗi, nhăn nheo gầy đét như cái xác khô. Còn đâu hương sắc của người con gái đã khiến lão Đội mất ăn

mất ngủ, mê mẩn cả tâm thần. Người con gái có tấm thân chắc lắn, nước da bánh mật và khuôn mặt trái xoan đẹp đến nỗi nòng. “Mình đã làm gì sau khi bắt thằng chồng mới cưới của nó? – Lão Đội thăm nhớ lại – À, phải rồi, cái con này cũng ghê lắm! Mình đã hết dọa nạt, rồi lại dụ dỗ mọi cách để nó chịu lấy mình. Vậy mà nó đánh mình mấy bạt tai xiềng liềng. Mình đã nhốt nó trong buồng, cho đến khi nó có chửa. Tưởng vậy đã yên, nào ngờ, nó dám mang cái bụng chửa trốn đi... để bây giờ ra cái thân hèn như vậy đó. Mình chưa thương ai như thương nó, vậy mà nó lại...ngu quá đôi ngu !...”.

Đến bây giờ lão Đội vẫn còn nhớ cái cảm xúc mãnh liệt, ngây ngất mỗi khi được ôm ấp tấm thân mềm mại, mà săn chắc như cây tre la ngà ấy. Lão cho đó là niềm hạnh phúc, và cũng là nỗi bất hạnh lớn nhất của đời lão. Suốt mấy mươi năm qua, lão vẫn âm thầm áp ủ một tình cảm dịu dàng, sâu sắc đối với người con gái ấy. Và lão thấy giữa nàng, với cái mụ già nhăn nhoe gầy đét, ngày nào cũng uống rượu say xỉn này chẳng có chút liên quan gì cả.

Lão Đội dìu mụ già bước ra đường, vì tự mụ ta không thể đứng vững được nữa. Mụ say quá rồi! Nghĩ ngợi một lúc, rồi lão Đội quyết định đưa mụ trở về chợ nghỉ qua đêm.

- Hử! Mày đó phải không Đội? - Mụ già lè nhè hỏi.

- Ủ, tui đây! Đội đây!

- Hử! Tao nhận ra mày ngay mà! Con chó già, mày dẫn tao đi đâu đây? Mày mà hiếp dâm tao, ... là tao giết...iết !...

Lão Đội hơi bất ngờ. Lão suy nghĩ một lúc, rồi kề tai mụ nói rành rọt:

- Thằng con của bà...nó còn sống đó!

- Hử? Con tao hử? Mày đã quăng nó xuống sông rồi mà?

- Không đâu! Nó cũng là...con tui. Hùm dữ không nỡ ăn thịt con mà!

- Vậy... nó ở đâu? - Mụ như tỉnh rượu hẳn, hỏi với vẻ quan tâm đặc biệt.

- Thằng...Lý đó! Nó... là con của tui với bà...

- Hử?!

Mụ già như bưng tỉnh, trở lại làm người thiếu phụ bị mất con năm xưa.
Mụ gỡ tay lão Đội ra, loạng choạng lùi lại :

- Hử ? Thằng Lý hử? Ông . . . ông nói thiệt chứ?

Giữa đêm khuya, lão Đội chỉ trời thề độc. Mụ già bỗng bật khóc như
đứa trẻ.

PHẠM NGỌC CẢNH NAM